

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 99.869 van 18 oktober 2001
in de zaak A. 95.023/XIV-4445.**

In zake : XXX,
 wonende te 8900 IEPER,
 Tegelstraat 12

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 30 augustus 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 1 maart 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 28 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 juni 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. VAN DEN BON die, loco Advocaat M. KEMPENEER verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur K. BRUYNINCKX, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Adjunct-auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Joegoslavische nationaliteit, is België binnengekomen op 14 oktober 1998 en heeft zich op 15 oktober 1998 vluchteling verklaard.

1.2. Op 1 maart 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 30 juni 2000 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot bevestiging van deze beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken. De motivering van deze beslissing luidt als volgt :

“Volgens zijn verklaringen zou betrokkene een etnisch Albanees uit Kosovo, meer bepaald uit Morine (gemeente Gjakove) zijn. Betrokkene zou nooit politiek actief geweest zijn. Op 9 oktober 1998 zou hij samen met zijn echtgenote en kinderen zijn dorp verlaten hebben na een Servische aanval. Via Albanië en Italië zouden zij naar België gevlucht zijn waar hij op 15 oktober 1998 asiel aanvraag. Betrokkene is niet in het bezit van enig identiteitsdocument van Kosovo.

In antwoord op een schriftelijk verzoek van het Commissariaat-generaal aan betrokkene verstuurd op 16 februari 2000, stelt betrokkene niet naar Kosovo te kunnen terugkeren omwille van de moeilijke na-oorlogse situatie (mijnenvelden, bezittingen vernield) en economische onzekerheid.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij een gegronde vrees dient te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie bij een eventuele terugkeer naar Kosovo. Sinds betrokkenes vertrek is de situatie immers gevoelig gewijzigd. De ingeroepen vrees van betrokkene, met name de algemene Servische repressie ten aanzien van de Albanese gemeenschap is niet meer actueel. Overeenkomstig resolutie 1244 aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999 hebben de Servische troepen en autoriteiten zich immers uit Kosovo teruggetrokken en zijn het bestuur en de controle in Kosovo volledig in handen van de internationale gemeenschap, die ernstige inspanningen levert om de veiligheid te garanderen en de orde en de rust te vervullen met het oog op een normalisering van het dagelijkse leven in Kosovo.

Het feit dat betrokkene niet naar Kosovo wil terugkeren omwille van een gebrek aan huisvesting en economische zekerheid is bovendien een probleem van socio-economische aard en valt als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van bovenstaande conventie.

Uit betrokkenes asielaanvraag afgeleid op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt duidelijk dat zijn asielaanvraag kennelijk ongegrond is aan de Vluchtelingenconventie waardoor de Commissaris-generaal niet van oordeel is betrokkene te horen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 1 maart 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”;

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de eerste en de tweede verwerende partij aanvoeren dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is bij gebrek aan een uiteenzetting van feiten die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen aantonen en van ernstige middelen die de nietigverklaring kunnen rechtvaardigen; dat er evenwel geen noodzaak bestaat hierover een uitspraak te doen aangezien het beroep, zoals hierna wordt uiteengezet, bij gebrek aan gegronde middelen dient te worden verworpen;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering van verzoeker "op het eerste zicht" onontvankelijk is wegens laattijdigheid "onder voorbehoud van nazicht van de procedurebundel"; dat, aangezien de kennisgeving van de bestreden beslissing gebeurde op 3 juli 2000, het op 30 augustus 2000 aangetekend verzonden verzoekschrift tijdig is ingediend; dat de exceptie niet gegrond is;

2.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar uiteenzetting "met betrekking tot de ontvankelijkheid" opmerkt dat zij slechts voor een deelaspect van onderhavig annulatieberoep in de zaak kan worden betrokken, gelet op het feit dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de auteur is van de bestreden beslissing; dat echter dient benadrukt te worden dat op grond van artikel 63/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tijdens de termijn waarbinnen men een dringend beroep kan instellen bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsmede tijdens de duur van het onderzoek van dat beroep, alle maatregelen tot verwijdering van het grondgebied die zijn genomen ten opzichte van de vreemdeling, geschorst worden; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient beschouwd te worden als

tegenpartij wat betreft de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf, die de beslissing tot weigering van verblijf van de Minister van Binnenlandse Zaken volledig opsloort; dat de Minister van Binnenlandse Zaken beschouwd dient te worden als tegenpartij met betrekking tot de verwijderingsmaatregel ten gevolge van de beslissing tot weigering van verblijf; dat het bevel om het grondgebied te verlaten immers "herleeft" na de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoeker als middel aanvoert :

“Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met deze motivering.

Dat niet kan bestwist worden dat er erge gebeurtenissen plaats hebben in Kosovo, waar thans nog volledige anarchie heerst; dat verzoeker zelfs niet weet waarheen te gaan.

Dat om als vluchteling te worden erkend moet de aanvrager aantonen dat er geldige redenen zijn om vervolgingen te vrezen, hetgeen thans zoals aangetoond door de huidige actualiteit.

Dat zo de hoedanigheid van vluchteling niet verbonden is aan het bestaan van vervolging in het verleden, dit een bewijs kan leveren van een eventuele vervolging in geval van terugkeer van de aanvrager in zijn land van oorsprong, behalve indien de situatie in dit land volledig zou veranderd zijn, hetgeen in casu niet het geval is.

Dat de toestand in Kosovo thans nog absoluut onveilig is en verzoeker thans er nog niet kan terugkeren.

Dat de overheid die moet beslissen over de hoedanigheid van vluchteling als voornaamste taak heeft het gelopen risico te evalueren van de aanvrager.

Dat de evaluatie van het gelopen risico moet gedaan worden met inachtnaam van het mede gedeelde verhaal en de objectieve informatie welke voorhanden zijn i.v.m. de algemene context en met het lot dat beschoren werd aan personen die zich bevonden in een gelijkaardige toestand als aanvrager.

Dat om het bestaan van een vervolgingsrisico vast te stellen van gepersonaliseerde feiten volstaat dat de aanvrager aantoont dat de omstandigheden die hem eigen zijn van die aard zijn om een vervolgingsvrees te veroorzaken ; dat in huidige toestand het voor verzoeker niet mogelijk is om terug te keren naar Kosovo.

Dat het aldus past de toestand van verzoeker opnieuw te onderzoeken.”;

3.2. Overwegende dat uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoeker schending aanvoert van de motiveringsplicht; dat dient te worden aangestipt dat verzoekers uiteenzetting vaag en algemeen is; dat verzoeker zich beperkt tot algemene beschouwingen omtrent, enerzijds, de omstandigheden die hem gedwongen hebben zijn land van herkomst te verlaten en, anderzijds, de huidige situatie in zijn thuisland; dat dient te worden benadrukt dat dergelijke beschouwingen niet volstaan om afbreuk te doen aan de wettigheid van het bestreden besluit; dat verzoeker aan de hand van concrete gegevens dient aan te tonen op welke wijze de door hem ingeroepen motiveringsplicht door de bestreden beslissing werd geschonden; dat, gelet op het feit dat verzoeker in gebreke blijft dergelijke relevante gegevens aan te brengen, het middel als niet gegrond dient beschouwd te worden;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen geground middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
achttien oktober tweeduizendeen, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
 K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.